

РЕШЕНИЕ

№ 5508

гр. София, 30.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7383** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 13.04.2020 г. по НАХД № 19056/2018 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 4-и състав. С решението е изменено наказателно постановление № 22-005170/22.10.2018 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., като е намален размерът на наложеното на касатора на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ административно наказание „имуществена санкция“ от 2500 /две хиляди и петстотин/ лева на 200 /двеста/ лева на основание чл. 415в, ал. 1 КТ.

Касаторът излага съображения за отмяна на съдебното решение. Налице било разминаване между твърдяното за установено в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и обстоятелството, което се приема за установено и за което се налага административно наказание. В НП се твърди, че нарушението е извършено и установено на 19.10.2018 г., а в АУАН било записано, че проверката е извършена на 19.09.2018 г. Моли решението и измененото с него НП да бъдат отменени.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ – С., редовно призована, чрез

процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са осъществени от компетентните контролни органи на основание чл. 416, ал. 1 и ал. 5 във връзка с чл. 399, ал. 1 от КТ. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 19.09.2018 г., служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., извършили проверка на място в обект – жилищна сграда, находящ се в [населено място], [улица], в която били извършвани от дружеството касатор строително-монтажни работи /СМР/ по национална програма за енергийна ефективност. На обекта имало работници, от които две лица били на покрива на сградата, т.е. на работа на височина и с използване за достъп до покрива на стълба, поставена при наклон, видимо надхвърлящ, при това значително 20 градуса, а самата стълба не била обезопасена против падане с парапети. При проверката бил издаден и връчен акт за спиране на извършваните СМР. Изискани били допълнително документи от дружеството. Констатирано било, че на 24.09.2018 г. установените от проверката на място пропуски, обусловили спирането на СМР, били отстранени. Резултатите от проверката са обективирани в протокол с последна дата 27.09.2018 г. За нарушение по чл. чл. 99, ал. 1 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи е съставен АУАН № 22-005170/27.09.2018 г., връчен на същата дата на законния представител на дружеството. Издадено е атакуваното НП, с което на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 413, ал. 2 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ от 2500 /две хиляди и петстотин/ лева. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Настоящата съдебна инстанция не споделя доводите за отмяна на наказателното постановление, изложени в касационната жалба.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството касатор. Разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН, регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП, са спазени. Безспорно са установени нарушителят и извършеното от него нарушение, посочени са обстоятелствата, при които е извършено съставомерното по чл. 6 ЗАНН деяние, както

и доказателствата, които го потвърждават. Посочено е мястото на извършване на нарушението – [населено място], което съвпада с адреса на проверявания обект. Ясно са разграничени датата на извършване на нарушението и датата на неговото установяване. За дата на извършване на нарушението е определена 19.09.2018 г., изрично посочена в НП и АУАН. Безспорно в НП е посочена и друга дата на извършване на нарушението - 19.10.2018 г., което се дължи на допусната фактическа неточност и не рефлектира върху извода коя в действителност е датата, на която се твърди да е осъществено съставомерното деяние. В АУАН, съставен на 27.09.2018 г., също е посочено, че при проверката на 19.09.2018 г. се установява извършването на нарушението, т.е. датата на извършване на нарушението и датата на неговото установяване съвпадат. Този извод се извежда и от КП, обективиращ резултатите от проверката на място и по документи. В него е уточнено, че при проверката на 19.09.2018 г. са констатирани нарушения, едно от които е, че за достъп на покрива откъм северната фасада на обекта се използва стълба с наклон по-голям от 20 градуса, която не е обезопасена с парапети - нарушение на чл. 99, ал. 1 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. В същия този протокол, без доказателства за оспорване на отправените с него предписания по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, е посочено, че с акт за спиране от 19.09.2018 г. на основание чл. 404, ал. 1, т. 3 КТ във връзка с чл. 61, чл. 60, ал. 1, чл. 43 и чл. 99, ал. 1 от цитираната по-горе наредба се спира работата на достъпа до покрива на сградата и на изграденото на северната и на източната фасади на сградата строително скеле на обекта до отстраняване на нарушенията /обезопасяването им /скелето е собственост на дружеството/. Приложен е по делото и акт за спиране на СМР, с нечетливо изписана дата, която, обаче, следва да бъде възприета като 19.09.2018 г. въз основа на събраните по делото писмени доказателства, включително и на констативен протокол от 24.09.2018 г., видно от който са отстранени всички забележки, установени с акт за спиране на строежа от 19.09.2018 г. Този констативен протокол е подписан от техническия ръководител на обекта, работник изолации и от законния представител на [фирма]. Отделно от това, следва да се посочи, че съгласно константната съдебна практика и по аргумент от чл. 34, ал. 1 и чл. 53, ал. 2 ЗАНН изводът, че е извършено нарушението и е открит неговият нарушител, се формира въз основа на резултатите от проверката на контролните органи, които за първи път са обективирани в КП от 27.09.2018 г. /ТР № 48 от 28.12.1981 г. по н.д. № 48/1981 г., ОСНК на ВС; ТП № 1 от 27.02.2015 г. по тълк. дело № 1/2014 г., ОСК на НК на ВКС I и II колегия на ВАС/. Протоколът е официален свидетелстващ документ, издаден по установения ред и форма от длъжностни лица в кръга на службата им, като по делото не са представени доказателства, че същият е оспорен по предвидения в закона ред. Поради това и той се ползва с материална доказателствена сила относно съществуването или несъществуването на определени факти и обстоятелства, установяването на които е предпоставка за съставяне на процесния АУАН. Настоящата съдебна инстанция не се възприема доводите на касатора, че не е ясна датата на извършване на нарушението, тъй като тя е посочена коректно в оспореното НП и същата съответства, както на посочената в АУАН, с който се образува административнонаказателното производство по чл. 36, ал. 1 ЗАНН, така и на останалите събрани по преписката писмени доказателства.

Съгласно чл. 413, ал. 2 КТ „работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на

по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв.“. По смисъла на чл. 99, ал. 1 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи „слизането и изкачването на работещи по наклони, по-големи от 20°, се извършва по стълби, обезопасени с парапети“. Наредбата е издадена на основание чл. 276, ал. 1 КТ, като с нея се определят минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на временните и подвижните строителни площадки. По делото няма спор, че [фирма] е работодател по смисъла на § 1, т. 10 ДР от цитираната наредба и като такъв е длъжен да изпълнява задълженията си за осигуряване здравословни и безопасни условия на труд, в конкретния случай при извършване на СМР. Безпротиворечиво се установява и извършването на нарушението, за което е предвидено и налагането на административно наказание по чл. 413, ал. 2 КТ. В конкретния случай СРС е приложил разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 КТ, като е намалил размера на наложената имуществена санкция от 2 500 лева на 200 лева с мотиви, че нарушението е отстранено веднага след установяването му и от него не са произтекли вредни за работниците и служителите последици. Тези изводи изцяло кореспондират с ТР № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК на ВАС, съгласно което на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН административният съд има правомощието като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в наказателното постановление, като „маловажно нарушение“ по смисъла на чл. 415в от КТ. При изменението на НП СРС е съобразил приложението на привилегированния състав спрямо осъществилите се в действителност факти, като е наложил наказание в предвидения от законодателя размер съгласно чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв., съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 13.04.2020 г. по НАХД № 19056/2018 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 4-и състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: